

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNI-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 254 — Barcelona, abril 1964

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

De 2 a 3 de la tarda, **programa de sobretaula** per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català.
¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA va endavant

El proppassat mes de març ha vist esdeveniments de gran importància que —una vegada més— demostren que la lluita de la classe obrera és el motor de tots els canvis que es produeixen a Espanya. La manifestació del dia 10 a Madrid, amb motiu de l'anomenat "Congrès Sindical", les vagues de la **Pegaso** de Madrid, de les mines de Río Tinto i de Puertollano, i dels metal·lúrgics asturians de les fàbriques **Moreda** i **Duro Felguera**, proven el paper dirigent que està jugant la classe obrera en la lluita per la democràcia. Proven també que la importància d'aquest paper dirigent augmentarà cada dia més.

L'esdeveniment central ha estat la manifestació de Madrid. Els fets són ben coneguts: el dia 10 de març, al vespre, durant una de les sessions del "Congrès", uns 4.000 treballadors madrilenys es manifestaren al Paseo del Prado, davant de la Casa Sindical, i a l'interior del seu vestíbul exigint llibertats sindicals i dret de vaga. Un jerarca sindical que va voler dir: "Els vostres representants estan ocupant-se dels vostres problemes", es va sentir respondre: "¡Aqueixos no representen res!". Milers de veus corejaren durant llarg temps els mots **Llibertat Sindical**, i la concentració no es va dissoldre fins després de dues hores i d'un combat amb la policia en el que es trencaren les portes de la Casa Sindical.

Els obrers madrilenys han mostrat als ulls de tot el país que —en les condicions actuals— són possibles les manifestacions de masses i que cal orientar-se —com fa temps vé indicant el nostre Partit— cap a la utilització d'aquest mitjà de lluita. La repressió franquista és impotent contra moviments de masses basats en la decisió i en la unitat de la classe obrera. Ara, els treballadors detinguts a la manifestació han tingut que ser posats en llibertat quan la fàbrica **Pegaso** va fer una parada de dues hores exigint la seva alliberació.

Són molts els resultats obtinguts per la manifestació de Madrid. El més visible ha estat la destrucció de totes les il·lusions dipositades per Solís i els seus jerarques en la treballosa preparació del seu "Congrès". El "Congrès Sindical" ha estat definitivament enterrat pels crits de 4.000 obrers madrilenys. Ara ningú a la premsa oficial s'atreveix a recordar-lo, només els Antifranquistes, tots els demòcrates, repe-

teixen amb alegria el final que ha tingut el "Congrès Vertical".

Però la manifestació de Madrid ha tingut també altres resultats: en un lloc important cal col·locar l'elevació del nivell polític de la classe obrera. No havien passat encara 24 hores, que els obrers de la **Pegaso** n'han donat una prova esclatant. Els treballadors d'aquesta gran fàbrica han dit: prou! a les detencions practicades per la policia en la manifestació, amb una parada de treball de dues hores. Els resultats no s'han fet esperar: tots els detinguts han estat alliberats. Pocs dies després —el 17 i 18 de març— una altra gran vaga a les mines de Puertollano reeixia a arrencar de mans de la policia altres dos treballadors detinguts per haver dirigit la delegació que el dia 10 havia lliurat al "Sindicat" un plec amb 1.200 signatures exigint un salari mínim de 150 ptes. diàries, llibertat sindical i dret de vaga.

Un altre element a tenir en compte és la solidaritat demostrada entre els obrers i els estudiants madrilenys. Els estudiants, a més de la seva presència activa a la manifestació del dia 10, han recorregut els carrers del centre de Madrid els dies

següents afegint al crit obrer de **llibertat sindical!** les seves veus proclamant: **SEU no! Sindicats lliures! Llibertat!**

Les vagues dels 8.000 miners de Río Tinto, dels 3.000 metal·lúrgics de la **Moreda** de Gijón, de les empreses mineres **Peñarroya** i **Calvo Sotelo** a Puertollano, de la **Duro Felguera** a Astúries, han estat un crit unànim que ha acompanyat i seguit la manifestació del dia 10 a Madrid. Una demostració de com les manifestacions de masses ajuden la classe obrera a prendre creixent confiança en les seves immenses forces. Un avanç considerable en la consolidació del moviment d'Oposició Sindical dels obrers de tot Espanya i en la popularització del seu programa democràtic i de la seva presència combativa dintre de la massa dels treballadors.

La classe obrera a Catalunya ha d'aprofitar aquestes experiències i aplicar-les. L'ensenyament fonamental rau en la necessitat d'estendre les accions de lluita per les pròpies reivindicacions a tot arreu i d'elevat el seu nivell. Elevar el seu nivell tant des del punt de vista del seu contingut (incorporació de les reivindicacions polítiques del dret de vaga i de les llibertats sindicals, com han cridat els obrers madrilenys a la cara dels jerarques), com des del punt de vista de les formes d'acció (passar del treball lent a la vaga i a les manifestacions de carrer, com estan fent els obrers de Río Tinto, de Puertollano, de Gijón i de Madrid).

En la realització d'aquesta tasca no cal oblidar la importància que té la consolidació del moviment d'Oposició Sindical, la coordinació dels esforços que tenen lloc fins ara aïlladament a diferents empreses, la presa de contacte entre les Comissions Obreres de fàbriques diferents. És cert que l'extensió de les lluites a d'altres empreses i l'elevació del nivell de les accions facilitarà aquesta coordinació, però cal tenir present que la mateixa coordinació és una arma insubstituïble per assolir ràpidament l'extensió de les lluites i l'elevació del seu nivell.

La lluita de masses és l'única via per a la conquesta de la democràcia a Espanya. La classe obrera està demostrant haver fet seva la comprensió d'aquest camí. Ara, tots junts, amb decisió, sense impaciències però sense pausa, cal que el seguim endavant.

DECLARACIO

DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U.

Sota el títol "**En el vint-i-cinquè aniversari de la fi de la guerra civil**", i datada el mes de març del 1964, el Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha publicat una important declaració en la qual s'analitza la situació política, la lluita de la classe obrera com a garantia de la sortida democràtica, el desenvolupament del moviment nacional català com a factor d'unitat i d'extensió de l'oposició antifranquista i els deures dels comunistes catalans en el 25è aniversari de la fi de la guerra civil.

En la impossibilitat d'incloure el text, a causa de la seva extensió, en un número de **TREBALL**, se n'ha fet una edició apart a la qual adreçem els nostres militants i simpatitzants per a la seva lectura i màxima difusió.

Fins aconseguir l'amnistia !

Aquests darrers mesos, l'opinió pública nacional i internacional ha redoblat la seva mobilització per exigir que amb motiu del 25è. aniversari de la fi de la guerra civil espanyola es concedís una amnistia general per als presos i exiliats polítics. A Catalunya, nombrosos advocats s'han dirigit al Degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona per tal que intercedís prop del Ministre de Justícia a fi d'aconseguir aquesta amnistia. Un escrit semblant ha estat signat per molts metges i adreçat al President del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona.

Els bisbes de Barcelona, Tarragona i Solsona i els abats de Montserrat i Poblet, s'han adreçat individualment al Cardenal Primat Pla i Deniel demanant-li l'amnistia.

Les famílies dels presos esperançades amb la humana il·lusion de veure per fi, amb aquest motiu, els seus éssers estimats en llibertat, han treballat incansablement visitant centenars de personalitats civils i religioses.

Aquesta ànsia general, cristallitzada en infinitat d'accions a tot el país, era expressada amb aquestes encertades paraules dels presos del penal de Burgos:

"En aquests moments —deien en un document adreçat a les forces de l'oposició

i als altres que el volten.

L'indult preveu la reducció de la sisena part de totes les condemnes, però en queden exclosos els que tinguin en el seu expedient una falta molt greu o dues de greus, i també en són exceptuats els qui la seva pena resultés reduïda en més del 50 % en acumular els beneficis d'aquest indult a d'altres d'anteriors. Per primera vegada no queden exclosos els qui els hi ha estat commutada la pena de mort.

L'indult també preveu l'anul·lació dels antecedents derivats de les condemnes i responsabilitats de la guerra civil, excepte per als qui amb posterioritat hagin estat condemnats per altres delictes polítics. Això significa un retrocés, encara incomplet i condicional, de la dictadura. Gràcies a la mobilització nacional i internacional a que fem referència, la majoria dels presos polítics que ja porten 15, 18 i fins 20 anys de presó, sortiran en llibertat.

Tanmateix el text del decret d'indult demostra el seu caràcter miserable i groller. Els milers d'espanyols processats per activitats d'oposició a la dictadura des del 1945 al 1964 seguiran essent ciutadans discriminats. Per a ells no hi ha eliminació dels antecedents penals, seguiran essent víctimes de l'odi franquista, víctimes de les conseqüències de la guerra civil. D'altra banda, aquest indult no ofereix cap garantia sèria de retorn als exiliats polítics.

Això no és l'amnistia per la que lluita el nostre poble, per la que milions de demòcrates es mobilitzen al món sencer. I mentre aquesta amnistia no sigui un fet, mentre homes i dones continuïn discriminats i perseguits, sofrint presó i desterro per defensar les seves idees democràtiques, tot el que s'escrigui i es digui sobre la pau a Espanya sonarà a burla i sarcasme. La política de liberalització en surt mal parada per aquells que encara hi confien. Han tingut que concedir un indult perquè la pressió de les masses els hi obligava, però el seu caràcter en extrem limitatiu és un reflex del que es pot esperar d'aquest govern, un govern que amb etiqueta liberalitzadora o sense, no està disposat a concedir més que el que li sigui arrencat amb la lluita.

Una tasca important s'ens planteja als comunistes amb aquest nou indult: mostrar al nostre poble, explicar a totes les persones de sentiments humans que s'han mobilitzat per l'amnistia, que aquest indult —amb totes les seves limitacions i restriccions— és el resultat de la seva acció. I quan aquests propers mesos vegem creuar la porta de la presó, camí de la llibertat, a homes que han passat el millor de les seves vides entre reixes, direm: Aquest és el resultat —encara que parcial, però a la fi resultat— de la nostra tasca!

I per aquest camí cal prosseguir sense descans, amb insistència, unint i mobilitzant a l'entorn d'aquesta tasca tot el nostre poble, les personalitats de la cultura, de l'art, de la ciència, les jerarquies eclesiàstiques. En una paraula, continuar lluitant, conscients que l'amnistia general per als presos i exiliats polítics ha de ser el resultat del nostre propi esforç.

AJUT AL PARTIT

	Ptes.
M. L.	90
M. A.	130
S. 1	220
Komsomol	265
M. L.	48
L. O.	5
S. 1 (segona entrega)	140
S. E.	45
Grup Reconciliació (dues entregues)	1.885
S. 3	4.925
Templao	350
Fer. P.	900
Un malagueny	260
X.-4	675
Un paleta	100
3 d'Asos	800
Grp. P.	250
M. de P.	100
Torr.	100
AB 12 d'un fuster	2.032
Ginés	325
Viladecans	50
G. G.	65
Mg.	50
C.M.	450
S. 4 (dues entregues)	1.657
Miquel	100
CL-8	1.800

AJUT ALS PRESOS

X. B.	200
P. O. (dues entregues)	40
M. O.	25
Metal·lúrgic	10
Un paleta	25
Grup Llibertat	385
7 mil per J. Grimau	325
8 simpatitzants (M)	425
V. S. 3	25
Treballadors del Prat	2.750
Un simpatitzant	100
Grup d'amics	200
P. A. 1 i 2	500
Ramon i amics	100
S. 4 (dues entregues)	830

SOLIDARITAT AMB ELS MINERS

Miquel	100
Un antic pres per Sùria	300
CL-8	635

El dia 20 d'abril es compleix el primer aniversari de l'assassinat de Julià GRIMAU.

Honorem la seva memòria intensificant la lluita per la democràcia.

anfifranquista— seria un pas important en ordre a crear bases de convivència entre tots els espanyols, i una molt poderosa contribució a obrir vies pacífiques a l'evolució dels greus problemes que té plantejats el nostre país, l'abolició de la pena de mort i la promulgació d'una **amnistia general.**"

"Entenem aquesta amnistia en el sentit més ampli. Per a esquerres i dretes. Per les responsabilitats derivades de la guerra civil. Per tota activitat política realitzada durant els darrers 25 anys."

La mobilització desenvolupada ha estat tan important que el govern no ha pogut ignorar-la. Ha tingut que cedir en certa mesura promulgant un indult que ha estat publicat el dia 7 d'abril.

Però l'abast d'aquest indult està a l'alçada de la mesquineria, dels odis, de l'esperit de guerra civil que animen a Franco

LES LLUITES DELS ESTUDIANTS DE BARCELONA

per Gaspar ARIBAU

Els estudiants de Barcelona venen desenvolupant durant els darrers mesos una sèrie ininterrompuda d'accions de diversa naturalesa que ha anat pujant de tò, guanyant la lluita en extensió i profunditat. Els motius i les diferents modalitats han estat variats. Recollim algunes accions:

Lluita per millores culturals i acadèmiques. Els dies 13 i 14 de desembre els estudiants d'Enginyers i d'Arquitectura de Barcelona, juntament amb els d'altres Escoles d'Espanya, es declararen en vaga com a protesta per la manca d'informació respecte de la reforma dels Ensenyaments Tècnics, exigint que es tinguessin en compte les seves aspiracions. Els 11 i 12 de gener l'Escola d'Enginyers va anar al tre cop a la vaga.

Els dies 13, 14 i 15 de febrer els alumnes de Professorat de l'Escola d'Alts Estudis Mercantils van deixar unànimement d'assitir a classe en senyal de protesta perquè no s'els permetia d'utilitzar els locals per a activitats estudiantils i dedicar una hora a aules de cultura.

Lluita per millors condicions professionals. Els dies 6 i 7 de febrer els estudiants de la Facultat de Dret, d'acord amb els professors i a l'ensem amb els seus companys d'altres Facultats d'Espanya, van desencadenar una vaga exigint l'entrada en vigor de la nova Llei de Funcionaris Civils que el govern es resistia a aplicar i que, de no haver estat imposada la seva execució, el futur professional dels universitaris s'hauria vist greument perjudicat.

Lluita per la renovació de la Universitat i de les seves estructures. Del 2 al 6 de març s'ha desenvolupat la Setmana de Renovació Universitària, coincidint amb les celebrades a d'altres Universitats. La finalitat era recapitular l'actualitat universitària, als vint-i-cinc anys de dictadura i sensibilitzar la massa universitària davant de l'abandonament de la Universitat i de la ineptitud del govern per resoldre els problemes bàsics de la societat espanyola.

Els acte ss'han celebrat en diferents Facultats i Escoles, uns amb autorització i d'altres sense. Les discussions han estat a l'entorn de les ponències prèviament preparades, redactades en català i castellà, algunes de les quals van ser editades, com les quatre de Ciències Econòmiques, amb una tirada de 2.500 exemplars cadascuna.

Els universitaris catalans es van solidaritzar amb les lluites que sostenien els seus companys d'altres Universitats, particularment els de Madrid.

Lluita per la democratització del SEU. Des del 6 de març fins a les vacances, les Cambres de Facultat i Escoles han plasmat en acords la voluntat dels estudiants expressada durant la Setmana. En la resolució de la Cambra de la Facultat de Ciències Econòmiques es diu: "A partir d'aquest moment no reconeixem en el nostre Sindicat cap Jerarquia imposada o no electa democràticament pels representants que fins aquest moment tots els universitaris hem elegit." En vuit Facultats o Escoles han estat adoptades resolucions anàlogues i en altres quatre s'han aprovat cartes diri-

gides al Cap del Districte Universitari notificant-li que d'ara endavant no serà reconegut com a tal.

De les accions realitzades es poden treure algunes conclusions:

1. — Per primera vegada els universitaris espanyols han presentat un programa de lluita comú i han articulat la seva acció a tot Espanya. Les vagues de les Facultats de Dret i la Setmana de Renovació Universitària en són exemples concrets. En unificar-se els objectius i coordinar-se la lluita, aquesta s'ha enfortit i s'han creat millors condicions per aconseguir els objectius plantejats.

L'instrument unificador i coordinador de la lluita ha estat la Confederació Universitària Democràtica Espanyola (C.U.D.E.) que agrupa totes les organitzacions de l'oposició de masses estudiantils d'Espanya. La C.U.D.E. ha elaborat una declaració de principis, ha publicat un Manifest i ha preparat uns Estatuts i un programa concret d'acció.

2. — A Catalunya l'organització que ha preparat i programat la lluita ha estat l'Associació Democràtica d'Estudiants de Catalunya (A.D.E.C.), més coneguda amb el nom d'"Inter", que forma part de la C.U.D.E. i que reuneix tota l'oposició estudiantil, fusionant l'avantguarda polititzada amb la massa d'estudiants no organitzats, descontents de l'actual situació. Sense l'A.D.E.C. les accions no haurien tingut tanta amplitud, i a l'ensem el desenvolupament de les accions ha reforçat i prestigiado l'A.D.E.C.

S'ha donat un pas important envers l'enfortiment de la unitat entre les diverses

forces polítiques amb la creació d'un nou Comitè de Coordinació Universitària.

3. — S'ha progressat sensiblement cap a la consecució d'un important objectiu: la creació d'un sindicat democràtic dels estudiants. La dualitat de poders existent a l'interior del SEU, entre els estudiants elegits democràticament que actuen en les Cambres i les Jerarquies no democràtiques designades pel govern, està essent resolt a favor de la tendència democràtica. El control amb el qual el govern volia tenir presoners els estudiants està saltant trencat a trossos. El desenllaç de la lluita per la democratització dependrà de que continui la lluita articulada i unida de totes les Universitats amb la tenacitat i la combativitat de què han donat proves durant el darrer període.

4. — La lluita dels universitaris catalans s'ha vist facilitada, impulsada i afavorida per l'existència d'un clima més apropiat per a la lluita com a conseqüència de les vagues desfermades per la classe obrera, especialment la dels miners asturians, i també per l'exemple dels intel·lectuals, que es van posar al costat de la classe obrera, i el de les lluites dels estudiants madrilenys de tan alt valor combatiu.

Davant dels universitaris catalans es planteja la tasca no sols de desenvolupar la lluita de la massa estudiantil i d'elevat el seu nivell combatiu, la qual cosa contribuirà a crear un millor clima per a que la classe obrera pugui desfermar la vaga general política, ans també la de coordinar la seva acció amb la de la classe obrera i colpejar junts la dictadura.

Més de quatre-cents sacerdots catalans contra la dictadura

Quatre-cents trenta sacerdots catalans, el darrer mes de març, han enviat als vuit bisbes de Catalunya una carta col·lectiva en la qual protesten per l'actitud sumissa de les jerarquies de l'Església envers el règim franquista i els seus principis, que segons els signants són contraris a la doctrina de l'Església.

Entre d'altres coses diuen: "Els catòlics que senten una vocació política i no estan d'acord amb el règim es veuen condemnats a entrar a la clandestinitat, amb els perills físics, morals i religiosos que això implica." La carta fa observar que "el caràcter de creuada religiosa que continua essent donat a la nostra guerra civil crea serioses dificultats per a la nostra missió pastoral entre els grups o persones que no pensen com els vencedors".

Els 430 sacerdots assenyalen que el govern crea una situació "en la qual els drets fonamentals enunciats per la doctrina de l'Església no són defensats ni respectats, com és el cas dels drets a una informació objectiva, de la lliure expressió

de les pròpies idees i dels drets de les minories ètniques, o bé encara dels drets de reunió i d'associació".

Més endavant denuncien els mètodes del règim que consisteixen a recórrer a l'Església per justificar els seus actes "mentre que la Jerarquia no pren posició d'una manera evident contra les injustícies públiques ni contra la manca de garanties per tota una sèrie de drets fonamentals de la persona humana".

Finalment, exposen el seu desig de veure l'Església espanyola "Alliberada de tota pressió i de tot compromís polític" per tal d'arribar a una actitud renovadora, adaptada a les circumstàncies i a l'impuls donat pel Concili.

Aquesta lletra, escrita en el mateix esperit que la que abans van adreçar 407 sacerdots catalans a l'Abat de Montserrat, solidaritzant-se amb les seves declaracions, encara no ha rebut resposta per part dels bisbes de Catalunya als quals ha estat adreçada.

Per la unitat del moviment comunista

El Plè Ampliat del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, celebrat el novembre del 1963, va discutir en el seu segon punt de l'ordre del dia la situació existent en el moviment obrer i comunista internacional.

En el informe presentat al Plè pel camarada Santiago Carrillo, que les organitzacions i militants del P.S.U. han aprovat unànimement, es desenvolupen ampliament les raons que porten els comunistes espanyols a donar suport a la política del P.C. U.S. i a combatre les posicions errònies del Partit Comunista de Xina. Aquestes raons —que per manca d'espai no intentarem ni tan sols de resumir en aquest article— són encara enterament vàlides i expressen l'opinió dels comunistes espanyols, els catalans inclosos, respecte dels problemes ideològics i polítics en discussió dintre del moviment comunista.

Després d'assenyalar que el P.C.E. ha estat i és partidari de mantenir la polèmica en el terreny dels principis, en el terreny de la polèmica entre camarades, Santiago Carrillo va dir en el seu informe adreçant-se a la direcció del Partit Comunista de Xina: "Discussió, tanta com sigui necessària. Pacència, tanta com calgui. Però no toqueu la unitat del camp socialista, no toqueu la unitat del moviment obrer i comunista internacional! Aquesta unitat és una cosa sagrada per nosaltres!"

Desgraciadament, en el temps transcorregut des de la celebració del Plè del C.C. del P.C.E. els dirigents xinesos han donat nous passos vers l'agreuament de les divergències i, el que encara és més greu, vers l'escisió del moviment comunista. La direcció del P.C. de Xina ja no s'està d'expressar públicament el seu suport als grups fraccionals que han estat creats a diversos països. Els seus plantejaments polítics constitueixen darrerament veritables crides a la lluita contra els governs dels països socialistes i contra els dirigents dels partits comunistes que no comparteixen les seves posicions esquerristes i dogmàtiques.

En un article publicat pel **Diari del Poble** de Pekin, el darrer 4 de febrer, hom defensa amb arguments pretesament teòrics, la "inevitabilitat" de l'escisió en el moviment comunista. Ara els camarades xinesos posen en entredit la llei de la supeditació de la minoria a la majoria dintre dels partits comunistes, reclamen "llibertat" per tal que la minoria pugui defensar fora del Partit els seus particulars punts de vista, i consideren "legítima" l'existència de dos o més partits comunistes en un mateix país. No cal dir que aqueixes posicions són totalment oposades a la concepció leninista del partit de la classe obrera i que, si prosperaven, arribarien a la descomposició completa del moviment comunista, deixant sense direcció la lluita de la classe obrera i del poble de cada país i en escala internacional.

Partint del fet que avui no existeix una organització centralitzada, del tipus de la Internacional Comunista, els camarades xinesos neguen ara que els partits comu-

nistes estiguin compromesos a cap forma de disciplina internacional.

Tot això demostra que els dirigents del Partit Comunista de Xina, que es presentaven fins fa poc com els més fermes defensors dels acords presos a les Conferències dels Partits Comunistes i Obrers, celebrades a Moscú en 1957 i 1960 no concedeixen cap valor a aquests acords. En la Declaració dels 81 Partits Comunistes i Obrers de novembre del 1960, els signants —entre els quals el P.C. de Xina— van contraure el compromís d'observar els següents principis: observar les conclusions elaborades conjuntament en relació amb la lluita contra l'imperialisme, per la pau, la democràcia i el socialisme; no tolerar cap acte contra la unitat del moviment comunista; donar-se suport mutuament i respectar la igualtat de drets entre els partits marxistes-leninistes.

Es evident que els camarades xinesos, encara que deien respectar els acords presos en comú, han obrat i obren contra l'esperit i la lletra d'aquests acords. Aquesta contradicció entre les paraules i els fets és, a la llarga, impossible de mantenir i porta els camarades xinesos a denunciar la validesa de la Declaració de Moscú del 1960 i a alçar públicament la bandera de l'escisió del moviment comunista. El darrer 31 de març, **El Diari del Poble** de Pekin revelava que la delegació xinesa va fer concessions en la redacció de la Declaració dels 81 Partits de novembre del 1960, afegint a continuació "que va obrar així per darrera vegada". Aquesta afirmació implica un reconeixement formal de les divergències existents entre la política que es proclama en aqueixa Declaració i la que defensa el Partit Comunista de Xina, i també de la seva decisió de no acceptar en l'avenir cap acord amb els altres partits que no respecti íntegrament els seus particulars punts de vista.

Avançant un altre pas en la seva campanya escisionista, **El Diari del Poble** del 31 de març diu que el camarada Khruixtxov és "el més gran capitulador de la història"; diu que el Partit Comunista Francès "ha estat rebaixat al nivell d'un partit social-demòcrata per alguns dels seus dirigents, representats per Maurice Thorez"; afirma que el Partit Comunista d'Algèria "ha traït la confiança del poble algerí". El periòdic xinès insulta també el Partit Comunista d'Espanya i la camarada Dolores Ibàrruri, "culpables" de "preconitzar una sortida pacífica per a Espanya".

Cal dir que aquest no és el primer acte que els dirigents del P.C. de Xina realitzen contra el Partit Comunista d'Espanya. Els grupets de provocadors que editen a París i a Ginebra respectivament els libels titulats **El Proletario** i **Mundo Obrero Revolucionario**, actuen sota el patrocini i amb l'ajut material del Partit Comunista de Xina. Abdós grups s'assignen com a tasca exclusiva de combatre contra la política i contra la direcció del Partit Comunista d'Espanya, coincidint en la pràctica amb l'equip policíac que, a Madrid, edita un altre **Mundo Obrero** apòcrif, pretès por-

tantveu d'una inexistent Comissió Política del "Partido Comunista Español".

El P.S.U. de Catalunya condemna enèrgicament la labor escisionista de la direcció del P.C. de Xina, que considerem com un atac per l'esquena a tots els comunistes, especialment als qui lluitem a la clandestinitat.

Els comunistes catalans recolzem la posició expressada pel P.C. d'Espanya a favor d'una Conferència del moviment comunista internacional, tal i com ha proposat el Partit Comunista de la U.R.S.S. Una tal Conferència és indispensable i urgent per tal d'estudiar i adoptar en comú les mesures susceptibles de posar terme a les activitats escisionistes de la direcció del P.C. de Xina i de restablir la unitat del moviment obrer i comunista mundial.

El P.S.U. de Catalunya és solidari del P.C. d'Espanya front als atacs dels elements aventurers que intenten d'introduir en els seus rengles el verí de la divisió. Com en el passat, el P.S.U. està fermament decidit a defensar la seva unitat i el seu caràcter de partit marxista-leninista de la classe obrera de Catalunya, de partit dels comunistes catalans, contra tot intent de divisió o de desviació, tant d'esquerra com de dreta. La germanor que lliga el P.S.U. i el P.C. d'Espanya, que ens permet d'actuar pràcticament com si fossim en realitat un sol Partit, és una conquesta de la nostra classe obrera i del moviment comunista que ningú ni res no pot tornar enrera.

HA MORT EL CAMARADA JOSEP BELLOCH

El darrer 11 de febrer, al departament francès de la Drôme, després de curta i terrible malaltia, ha mort el camarada Josep Belloch Solsona.

Josep Belloch va nèixer fa 58 anys a Torregrossa (Lleida) fill de pares pagesos. Tota la seva vida fou un treballador de la terra. Conegut a la seva comarca des de jove com un lluitador per la justícia i pels interessos dels treballadors, el triomf de la República l'any 1931 el va fer alcalde de Torregrossa. Fou detingut el 6 d'octubre del 34 i —en sortir de la presó— va ser novament elegit alcalde del seu poble. Militant del P.S.U. de Catalunya des de la fundació del Partit, durant la guerra civil fou delegat per la Seu d'Urgell al Consell d'Agricultura de la Generalitat i, després, combatent voluntari a la 11 Divisió del Cinquè Cos d'Exèrcit. Amb la desfeta de la República va anar a parar als camps de concentració de França. Participà a la Resistència contra l'ocupació alemanya a la regió de Drôme-Vaucluse on vivia amb la seva família. La seva vida des d'aleshores ha estat dedicada a la tasca diària i constant del militant comunista per al triomf de la democràcia a Espanya.

Expressem als seus quatre fills la nostra solidaritat més sentida.